

PHANTASMA

KAYLIE SMITH

PHANTASMA

ÖVERSÄTTNING KATARINA JANSSON

Lovereads

LoveReads

LOVEREADS

Box 3159, 10363 Stockholm
info@forum.se | www.lovereads.se

COPYRIGHT Kaylie Smith 2024

ORIGINALETS TITEL Phantasma

ÖVERSÄTTARE Katarina Jansson

OMSLAGSFORMGIVARE Alexandra Purtan | Fenix Cover Designs

OMSLAGSANPASSNING JoJoForm och Malin Tegendal

OMSLAGSBILDER Deposit Photos och iStock

REPRO JK Morris

ISBN 978-91-90030-74-5

TRYCKT HOS Scandbook, Falun 2026

Första tryckningen

*Till alla som har tvingats kämpa sig ut ur mörkret
och ändå väljer att vara ett ljus här i världen –
jag är stolt över er.*

PARANORMALA VARELSER, EN RANGORDNING

KUNGEN ÖVER DJÄVLARNA

PRINSEN ÖVER DJÄVLARNA

DJÄVLAR

DEMONER

AVKOMMA TILL DJÄVL & ANNAN
PARANORMAL VARELSE

ANDEVÄSEN

AVKOMMA TILL DEMON & ANNAN
PARANORMAL VARELSE

ANDRA ODÖDLIGA
PARANORMALA VARELSER

VAMPIRER
HAMNSKIFTARE
TJÄNANDE ANDAR
SPÖKEN

DÖDLIGA
PARANORMALA VARELSER

NEKROMANTIKER
ANDESKÅDARE
HÄXOR
VÅLNADER

KLASSIFICERING AV SPÖKEN

FANTOMER

DEN MEST KROPPSLIGA OCH KRAFTFULLA SORTENS SPÖKEN

POLTERGEISTER

SPÖKEN SOM KAN TA EN ANNAN VARELSSES FYSISKA KROPP I BESITTNING

SPÖKLIGA UPPENBARELSER

DEN VANLIGASTE FORMEN AV SPÖKEN, SOM ÄR HELT ICKE-KROPPSLIGA.
BLIR DE KVAR ALLTFÖR LÄNGE PÅ NÅGOT KROPPSLIGT PLAN UTAN ATT GÅ
VIDARE, KAN DE URARTA TILL EN GHOUL

GHOULER

SPÖKLIGA UPPENBARELSER SOM HAR URARTAT TILL ETT
NOLLSTÄLLT, SJÄLLÖST VÄSEN

”Vilket gyckelspel sinnet är och vilken mötesplats det är
för det oförenliga!”

– Virginia Woolf, *Orlando*

PROLOG

ONDSKA

Djävulen talade med sin ondskefulla mun och en röst lika len som bourbon.

”Vilket beslut har du fattat?” envisades han och förde toppen av pekfingret längs ena sidan av hennes hals, medan hans läppar befann sig bara centimeter ifrån de skenande pulsslagen på den andra.

”Du lurade mig”, viskade hon.

Han skrattade till svar, och hans andedräkt smekte över hennes feberheta hud.

Han var så nära att hon knappt kunde tänka.

All förmåga att ge ett vettigt svar övergav henne när en ny omgång adrenalin pumpades ut i hennes kropp, men de händelser som lett fram till detta ögonblick var inetsade i hennes hjärna med intensiv skärpa.

1

MIDNATTSBESVÄRJELSE

TRE NÄTTER KVAR TILL PHANTASMA

Månljuset glimmade i den förgyllda medaljongen runt likets kalla hals.

Ophelia Grimm lossade andäktigt moderns halsband med den hjärtformade prydnaden, innan hon steg ut ur besvärjelsecirkeln och stack in händerna under sina fritt hängande, umbrafärgade lockar för att fästa det välbekanta smycket runt sin egen hals istället. En rysning löpte längs ryggraden när den kyliga metallen lade sig tillrätta mot huden, och hon kände gåshud bildas under den.

Hon sjönk ner på knä till vänster om moderns bleka lik, medan hennes syster Genevieve såg på under laddad tystnad någon meter längre bort. Ophelia grep hårdare om den silvriga kniven hon höll i handen, och tryckte in den vassa udden i den mjuka, elfenbensvita insidan av sin arm. Snittet var djupt men precist, och ur det kom så pass mycket blod att dropparna bildade en pöl framför henne på golvet och färgade det tunna vita tyget i hennes nattlinne i en makaber nyans av klarrött. Lukten av järn och salt var genomträngande.

Ophelia släppte kniven och lät den slamra ner på golvet, och Genevieve ryckte till som en uppskrämd hare. Ophelia ignorerade systemns nervösa reaktion, tände en tändsticka och välkomnade

det väsande sss-ljudet från den uppflammande eldstungan i det dödstysta Grimm Manor. Hon sträckte ut handen mot närmaste stearinljus och väntade på att vecken skulle bli till en levande låga, knackade lätt med fingret mot det vaxartade blockljustet och räknade varje liten knackning tyst för sig själv.

En, två, tre.

När ljuset slutligen brann ställde Ophelia det på plats inuti besvärjelsecirkeln, och resten av blockljusten runt Tessie Grimms livlösa kropp tändes omedelbart. Systrarna Grimms skuggor nådde hela vägen upp till taket och sammetsgardinerna böljade våldsamt.

Det var Ophelia som hade vaknat, badande i svett denna ljumma New Orleans-natt, och hittat deras mamma där hon låg stel och kall på den gräddfärgade och ljusblå mattan. Det hade inte förekommit några skräckslagna skrik, inga tecken på panik eller att brott hade begåtts. Inget som tydde på att något hade hänt. Bara hennes mamma som låg utsträckt på golvet, som om hon hade valt att tillbringa natten i vardagsrummet hellre än i en säng. Om den främmande, sprakande känslan av magi inte hade förvarnat henne om att något var väldigt fel, skulle hon kanske inte ha hittat modern förrän solen gick upp. Och vid det laget hade det varit för sent.

Ophelia hade vagt uppfattat att hennes syster kom tassande nerför den knarrande trappan efter henne, men varit alltför upptagen av att granska sina minnen för att varna Genevieve för den hemska scenen därnere. Hon hade snabbt gått igenom sina minnesbilder för att få bekräftat att hon hade knackat på huvudgaveln tillräckligt många gånger, och även slagit knogarna i det korrekta mönstret mot väggen innan hon somnade. Men det visste hon redan att hon hade gjort. Hennes tvångsbeteenden var en ren rutin vid det här laget. Det här var inte hennes fel. Det kunde det omöjligt vara. Hon hade ju gjort allt helt rätt.

I något ögonblick hade hon övervägt att lämna liket där det låg

och återvända till sängen, övertygad om att det skulle vara borta nästa morgon, precis som allt annat hennes hjärna trollade fram. Det var inte förrän hon hörde Genevieves skärande snyftning och märkte den pulserande kraften i rummet som hon satte igång. Hon hade knäppt med fingrarna för att signalera till Genevieve att leta upp en tändsticksask och sedan rusat igenom Grimm Manor till deras mammas arbetsrum, och sökt igenom det på jakt efter de sju svarta ljus som hon behövde för att utföra besvärjelsen innan chansen var borta för alltid.

Nu hade Ophelia blivit den äldsta i familjen Grimm. En död mamma gjorde henne till något mycket mer än bara föräldralös.

Skynda på, din tid är snart ute, viskade Skuggrösten i hennes huvud, den röst som hemsökte alla hennes vakna tankar. ***Om du missar den här chansen, kommer det att få konsekvenser.***

Ophelia tvingade bort rösten och doppade två fingrar i sitt eget blod – och såg noga till att inte röra sig utanför cirkeln med blockljus, för att inte bryta den och förstöra det enda hon hade förberett sig inför i hela sitt liv. Nu gällde det. Detta var avgörande. Vad hon än valde att göra härnäst, skulle det oåterkalleligt förändra henne. Hon kunde fortfarande välja att avsluta besvärjelsen och förbli den hon var nu, den enda version av sig själv som hon någonsin hade känt till. Eller så kunde hon betala priset för att föra familjens arv och traditioner vidare.

”Du behöver inte göra det, Ophie”, viskade Genevieve i mörkret. Hon nästan vädjade.

Men Ophelia tänkte inte vara den som fick familjens magi att upphöra. Hur mycket den här ritualen än skulle förändra henne ända in i grunden, skulle valet att inte genomföra den påverka henne på ett sätt som skulle bryta ner hennes själ. Behovet att vara duktig, att göra det rätta gentemot alla som någonsin hade väntat sig något av henne, satt där djupt inne i märgen. Oupp-
lösligt förenat med henne.

Ophelia slöt ögonen och viskade fram orden i besvärjelsen som hon hade läst upp likt en ohelig bön varenda kväll sedan hon lärt sig prata. Hettan från lågorna blev mer intensiv när hon avslutade den framviskade trollformeln, den varma luften fick hela hennes kropp att hetta medan hon fokuserade på kraften som sprakade över hennes hud. En bitter, förkolnad doft stack henne i näsan. Doften av magi.

Just som det sista ordet lämnade hennes läppar slocknade de svarta ljusen, ett i taget. Slingor av mörk rök steg upp runt cirkeln när hon stack in handen under kragen på det oknäppta nattlinnet och med blodiga fingrar ritade en röd symbol direkt över sitt hjärta.

Sedan väntade de. Ophelia med förväntan. Genevieve med ängslan.

Temperaturen i herrgården sjönk flera grader, tystnaden blev tung och mörkret alltför stilla. Plötsligt kände Ophelia ögon på sig, blickar som brände sig in i hennes hud från alla håll och kanter. Ögonen hos dem hon inte kunde se. Inte än.

De väntade i mörkret under vad som kändes som en plågsamt lång tid. Den stora klockan i hallen hade ännu inte slagit midnatt, men Ophelia tänkte att besvärjelsen säkerligen borde ha fungerat vid det här laget. Kanske hon hade gjort fel, kanske hon inte sagt orden rätt eller tydligt nog. Kanske hon själv var ett totalt, komplett misslyckande ...

Ett våldsamt skrik kom från hennes mun, när eld plötsligt brände igenom hennes kropp och över varenda centimeter av huden. Hon föll framlänges och tog emot sig med händerna, ryggraden krasade och knäppte medan den formades till en onaturlig båge, och sedan gav hon ifrån sig vilda klagoljud av smärta när mammans magi strömmade igenom hela henne. Hon pressade pannan mot golvet så att blodpölen där täckte hennes ansikte, och rösten blev hes av alla obehärskade skrik. Genevieve kom

fram och lade en tröstande hand på hennes rygg, oförmögen att göra mer än bara se på.

När det äntligen var över sjönk Ophelia ihop på golvet, där hon blev kvar i mer än en minut och försökte hämta andan. Slutligen kunde hon ställa sig upp igen, och efter ett djupt andetag viskade hon en begäran till mörkret. Den begäran som skulle försegla hennes öde för alltid.

Genevieves mun gapade förundrat när mörkret besvarade Ophelias uppmaning, och ljusen på nytt tändes i och med den dämpade befallningen. Den här gången var lågorna silvrigt blå. Grimm-blå.

Ophelia fångade en skymt av sin spegelbild som syntes svagt i fönstret. Hennes mörka hår och tunna nattlinne var täckta av blod. Den klarröda färgen hade smetats ut över hennes sylvassa kindben och droppade från den svagt spetsiga nästippen. Det var en skarp kontrast till hennes elfenbensvita hy. Men det var inte detta som hade fångat hennes uppmärksamhet. Inte när blicken som mötte henne inte längre var hennes egen. Regnbågshinnorna hade inte kvar den klara, varma grönbå färgen från barndomen. Den färg Genevieves ögon fortfarande hade. Istället hade de förvandlats till en anslående, isig nyans, som nästan helt förlorat all sin pigmentering. Det var samma kalla färg som hos deras mamma, samma som hos deras mormor på oljemålningen som hängde i hallen. Samma som hos varje kvinna i släkten Grimm före dem, som hade accepterat sin magi.

Samma färg som hos de suddiga, lysande konturerna av de spökliga uppenbarelser hon nu kunde se gömma sig bland skuggorna i rummet.

Grimm-blått.

En trotsig stolthet slog upp inom henne, men vågen av sorg och rädsla som kom direkt efter fick nästan hennes knän att ge vika. En del av Ophelia hoppades att magin inte skulle överföras,

att deras mamma inte på riktigt var borta från detta fysiska plan, trots att det kalla liket vid hennes fötter så tydligt sa något annat. Den andra delen av henne, den som framgångsrikt fullgjorde besvärjelsen och frigjorde den magi som nu strömmade genom hennes ådror, kände sig tillfreds.

En flimrande spegling i fönstret fångade hennes uppmärksamhet. En underlig liten spöklig uppenbarelse med ett lätt leende på läpparna som menande mötte hennes blick, innan den blinkade till och försvann.

”Men för helvete, Ophie”, viskade Genevieve och skakade Ophelia så att hon kom ur sin trans. ”Är du okej?”

Ophelia sa ingenting utan lyfte bara handen och förde ett finger över medaljongen vid sin hals, och knackade lätt på den samtidigt som hon kände de första tårarna svida till i ögonen.

En, två, tre.

Vid den sista knackningen gav Ophelia ifrån sig en halvkvävd svordom, raglade ett steg bakåt och såg klenetroget ner på halsbandet. Hon höll andan och väntade på bekräftelse att hon inte bara hade inbillat sig det hela.

Ett ögonblick senare pulserade medaljongen till igen, i takt med trumslagen i hennes eget bröst.

Ett hjärtslag.